

קונטרס

אַסְתֵּר הַמַּלְכָּה

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מְאֹסְתֵר הַמַּלְכָּה, אִיךָ שְׂדִיקָא עַל יְדֵה
נוֹשְׁעוּ עִם יִשְׂרָאֵל, וְתִלּוּ אֶת הַמֶּן, פִּי הַצְּנִיעוּת שֶׁל
הָאִשָּׁה עוֹלָה עַל הַפֶּל. וְעַל יְדֵה יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְכָל
הַיְשׁוּעוֹת.

בְּנוֹי וּמִיָּסֵד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אָדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תִלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיה

רַבֵּי נֵתָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלֵב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר פֶּעַם לְנִשּׁוֹת אַנְשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ: תִּרְאוּ אֶל מָה אֵשֶׁה יְכוּלָה
לְזָכוֹת, שְׁבֻזָּכוֹת הַצְּנִיעוּת שְׁלָהּ, יִתְלוּ
אֶת הַמֶּן, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
(מגלה יג:): בְּשֹׁכֵר צְנִיעוּת שְׁהִיתָה בְּרַחֵל,
זָכָתָה וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה שְׂאוּל, וּבְשֹׁכֵר
צְנִיעוּת שְׁהִיתָה בְּשְׂאוּל, זָכָה וַיֵּצְאָה
מִמֶּנּוּ אֶסְתֵּר, שֶׁעַל יְדֵהּ נִצְלוּ עַם
יִשְׂרָאֵל.

(אמרי"ה מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תתכד)

קונטרס

אַסְתֵּר הַמְּלָכָה

חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (מְגִלָּה יג): בְּשֹׁכֵר צְנִיעוֹת שֶׁהִיְתָה בָּהּ בְּרַחֵל, זָכְתָה וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה שְׂאוֹל, וּבְשֹׁכֵר צְנִיעוֹת שֶׁהִיְתָה בּוֹ בְּשְׂאוֹל, זָכָה וַיֵּצֵאָה מִמֶּנּוּ אֶסְתֵּר, וְעַל יָדָהּ נִתְּלָה הַמֶּן; כָּל הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים, שִׁתְּלוּ אֶת הַמֶּן-עַמְלֵק, וְעַם יִשְׂרָאֵל רָאוּ יְשׁוּעָה, הִיָּה עַל-יַדִּי "אַסְתֵּר הַמְּלָכָה". מִי הִיְתָה אֶסְתֵּר? אַחֲיַנְתוּ שֶׁל מְרַדְּכִי. חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (מְגִלָּה יד): עַל הַפְּסוּק (אַסְתֵּר ה, א): "וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת" — שֶׁלְבָשָׁה רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ; הֵינּוּ "אַסְתֵּר הַמְּלָכָה" זָכְתָה לְהִיּוֹת נְבִיאָה וְזָכְתָה לְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, וְעַל יָדָהּ נִצְלוּ עַם יִשְׂרָאֵל מִמָּוֶת לְחַיִּים, אֵיךְ זָכְתָה לְכָל זֹאת? אֵלָּא בְּזָכוֹת הַצְּנִיעוֹת שֶׁל שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ. חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים עַל הַפְּסוּק (ירוּשְׁלָמִי בַפּוֹרִים ג, ג): "בֶּן שָׁנָה שְׂאוֹל בְּמִלְכוֹ" (שְׂמוּאֵל-ב' ב, י), מִלְּמַד שֶׁנִּמְחַלוּ לוֹ עֲוֹנוֹתָיו כִּבְּן שָׁנָה, שֶׁלֹּא טָעַם טָעַם חֲטָא; כִּי הִיָּה מְאֹד צָנוּעַ וְעָנּוּ גְדוֹל, וּבִעֲבוּר זֶה זָכָה לְהִיּוֹת

המלך הראשון של עם ישראל. ואיך זכה לזכות זו? בזכות רחל אמנו, שהיתה סמל הצניעות. יעקב אבינו עמד להנשא לרחל, וידע שאביה רמאי גדול ועלול לרמותו, על-פן מסר סימנים לרחל, שבליל החתונה תאמרם לו, וידע שאכן זו רחל. הגיע ליל החתונה, עשתה רחל חשבון הנפש — איך אני יכולה לעמד מנגד כשאחותי לאה תתבזה, הלא אבי לבן הוא רמאי גדול, ויתן את לאה במקומי, ויעקב ישאלנה לסימנים — ולא תדע, אזי יעזבנה ותתבזה, ולכן קבלה על עצמה — יעבר עלי ויהי מה, אני מוסרת את הסימנים ללאה, וכן הנה, והצער והיסורים שרחל סבלה — אין נתן לתאר ולשער, העקר שאחותה לא תתבזה. נמצא, גדלתה של רחל אמנו, שהיתה מוכנה לכל הסבל הזה, העקר שלא תתגנה אחותה. והיתה צנועה גדולה מאד, אזי זכתה שממנה יצא יוסף, שבזכותו נקרע ים סוף. וכמאמרם ז"ל (מדרש תהלים קיד) על הפסוק (תהלים קיד, ג): "הים ראה וינס", מה ראה? ארונו של יוסף. והכל בזכות צניעות אמו — רחל אמנו.

הצניעות של האשה מאד חשובה בעיני הקדוש-ברוך-הוא. ולכן אנו רואים, שמאז שנשמות ישראל הלכו בגלות, אמות העולם מבזים את בנות ישראל, ורוצים למשוך אותן אליהם ולטמאותן, חס ושלום. אף

אַסְתֵּר הַמַּלְכָּה

רמג

בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל צְנוּעוֹת וַחֲסוּדוֹת, מוֹסְרוֹת נַפְשָׁן עַל קְדוּשׁ
ה', הָעֶקֶר לֹא לְהִטָּמֵא לְאַמוֹת הָעוֹלָם. וְכִּי חָלְפוּ אֲלֵפִים
שָׁנָה, אֲשֶׁר בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל צְנוּעוֹת, הוֹלְכוֹת בְּבִגְדִים
צְנוּעִים, מְדַבְּרוֹת בְּצַנִּיעוּת, מִתְחַבְּרוֹת רַק בֵּינֵיהֶן. רַבְּנוּ
ז"ל אָמַר (שיחות הַר"ן, סימן קכח), שְׂקֵדָם הִגְאָלָה יְהִיָּה נִסְיוֹן
גָּדוֹל לְעַם יִשְׂרָאֵל, כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ יְהִיָּה מְלֵא כְּפִירוֹת
וְאִפְיֻקוּרְסוֹת, יְהִיָּה מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְהִתְחַזֵּק, כִּי הָעַרְב־
רַב יִתְפַּשְׁטוּ עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וַיִּכְנִיסוּ בָהֶן כְּפִירוֹת
וּמִינוֹת, וַיִּטְמְאוּ אֶת בְּנֵי וּבְנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנֹאֵף, שְׂקוּץ,
תְּעוּב וְעֵרֶם. וְלִצְעָרְנוּ הָרַב, אָנוּ עֲדִים לָזֶה, שְׂוִיתָר מִמֶּה
שְׁעֵבֵר אֲלֵפִים שָׁנָה עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלל וְעַל בְּנוֹת
יִשְׂרָאֵל בְּפָרֵט, עוֹבֵר עֲתָה בְּחַמְשִׁים שָׁנָה הָאֲחֵרוֹנוֹת,
שֶׁהַכֹּל נַעֲשֶׂה הַפְּקָר, וּמְטַמְּאִים אֶת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל,
וְנִתְפָּסוּ בְּמַלְכֻדַת הָעַרְב־רַב, וּכְמַעֲשֵׂי הַגּוֹיִים הוֹלְכוֹת
הֵן, בְּפָרִיצוֹת נוֹרָאָה, הַמְּעוֹרְרֵת שְׂאֵט נָפֶשׁ. וּמֵהוּ הַשֶּׁבַח
הַגָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם? כְּשֶׁבֵת יִשְׂרָאֵל מִתְחַזְּקֵת בְּצַנִּיעוּת, אֵין
קִץ לְמַעֲלָתָהּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כְּשֶׁבֵת יִשְׂרָאֵל הוֹלְכֵת
בְּגֹאוֹן בְּלְבוּשׁ הוֹלָם, מְכַסֶּה רֹאשָׁה כְּהִלְכָהּ, שְׂאֵין
נִתְגַּלּוֹת שְׁעֵרוֹתֶיהָ בַּחוּץ, מְדַבְּרֵת בְּצַנִּיעוּת, נִזְהָרֵת שְׁלֹא
לְשִׁיחַ עִם גְּבָרִים — זֶה גְּאוֹתָהּ שֶׁל בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁרָה,
וּדְיָקָא עַל יָדָהּ תִּהְיֶה הִגְאָלָה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים
(מְדַרְשׁ אַגְדָּה): בְּשֹׁכֵר הַצְּנִיעוּת שְׁהִיתָה בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
— זְכוּ לְהִגְאָל, כִּי בְּשֹׁכֵר בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁתִּלְכְּנָה

בְּצַנִּיעוֹת — יֵצְאוּ מֵהַגְּלוּת. לְמַדִּים מִכָּאן מַעֲלַת
הַצְּנִיעוֹת בְּאִשָּׁה, שֶׁעַל יָדָהּ נִגָּאֵל. וּכְמוֹ רַחֵל אֲמַנּוּ,
שֶׁהִיְתָה צְנוּעָה, וְלֹא הִלְבִּינָה פָּנֵי אַחֻוֹתֶיהָ לְאָה, וּמִסְרָה
לָהּ אֶת הַסִּימָנִים, כִּי צְרִיכָה לְנַהֵג כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל —
לְהִזָּהֵר בְּהִלְבֵּנַת פָּנִים. וּבִשְׂכַר צְנִיעוֹת שֶׁהִיְתָה בְּרַחֵל
זָכְתָה וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָיָה הַמֶּלֶךְ הָרִאשׁוֹן,
שֶׁלָּחַם בְּעֵבוֹר עִם יִשְׂרָאֵל. שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ הָיָה צְנוּעַ גְּדוֹל,
אָבֵל מִשְׁגָּה אֶחָד עָשָׂה, אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: לֵךְ
מִחֶק אֶת עַמְּלֵק, וְהוּא חָמַל עֲלֵיהֶם וְהִנִּיחָם, וּבִפְרֹט אֶת
אֲגַג שֶׁהָיָה מֶלֶךְ עַמְּלֵק. וּבְאוֹתוֹ רָגַע נִגְזַר עָלָיו, שִׁסִּירוּ
מִמֶּנּוּ אֶת הַמְּלָכוֹת וַיַּעֲבִירוּהָ לְדָוִד הַמֶּלֶךְ. אָבֵל בְּזָכוֹת
הַצְּנִיעוֹת שֶׁהִיְתָה בוֹ, בְּזָכוֹת הָעֲנוּהַ שֶׁהִיְתָה בוֹ, יֵצְאָה
מִמֶּנּוּ "אֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה", שֶׁדִּיקָא הִיא זָכְתָה וְעַל יָדָהּ
נִתְּלָה הַמֶּן-עַמְּלֵק.

מִיְהוּ עַמְּלֵק שָׂאֵנוּ מְצוּיִים בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה (דְּבָרִים כ"ה,
"זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עַמְּלֵק בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם
מִמִּצְרַיִם, אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ, וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשִׁלִּים
אֲחֵרֶיךָ, וְאִתָּה עֵיף וַיִּגַּע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים", כְּשֶׁעַם
יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם פְּחָדוֹ כָּל הָאֲמוֹת מֵהֶם, כִּי שָׁמְעוּ
אֶת הַנְּסִיִּים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
שֶׁקָּרַע לָהֶם אֶת הַיָּם וְהִלְכוּ בְּתוֹכוֹ בְּחִרְבָּה, וְקָבְלוּ אֶת
הַתּוֹרָה וְכוּ'. וְהִנֵּה בָּא עַמְּלֵק, וְהָיָה הָרִאשׁוֹן שֶׁקִּפֵּץ

בַּעֲזוֹת וְנִלְחַם עִם יִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵז כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם
 מִתְחִילוֹת עִם יִשְׂרָאֵל. עַמְל"ק גִּימְטְרִיָּה ספ"ק, שְׁמִכְנִיס
 בְּאָדָם סִפְקוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת יז, ז): "הַיֵּשׁ הַיְי"ה
 בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין"; אָדָם צָרִיךְ לַדַּעַת שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מְחַיֶּה וּמְהַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיָּאָה כְּלָה, וְהַכֹּל זֶה
 אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, וְאֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵי
 יְתָבְרֵךְ כָּלֵל, וּכְכֹל שְׁאָדָם מְחַדִּיר בְּעֶצְמוֹ יְדִיעוֹת אֵלוֹ,
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדֵי נִמְצָא, עַל-יְדֵי-
 זֶה נִתְבַטֵּל עַמְלֵק, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרִכּוֹת נח.).: "לֵךְ הַיְי"ה
 הַמְּלָכָה" — זו מְלַחֶמֶת עַמְלֵק. בְּזֶה שְׁאָנוּ מְגִלִים, כִּי
 אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן אֶלָּא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, בְּזֶה
 נִלְחָמִים נֶגֶד עַמְלֵק. עַמְלֵק מְכַנֵּס בָּנוּ סִפְקוֹת, שׁוֹבֵר
 אוֹתָנוּ, מְכַנֵּס בָּנוּ קְרִירוֹת. בֵּת יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לִבְעוֹר
 לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לִבְעוֹר בְּתַפְלָה, בְּצַנִּיעוֹת, לְדַבֵּר
 אֵלָיו יְתָבְרֵךְ בְּשִׂיחָה בִּינָה לְבֵין קוֹנָה, וּבְזֶה הִיא מוֹעֲזוֹת
 אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת. וּכְפִי שְׁמִצִּינוּ אֶצֶל חֲנָה, שְׁאוּמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (יְרוּשָׁלַיִם בְּרִכּוֹת ד, א) עַל הַפְּסוּק (שְׁמוּאֵל-א'
 א, יב): "וְהָיָה כִי הִרְבַּתָּה לְהִתְפַּלֵּל", מִכָּאן שְׁכָל הַמְרָבָה
 בְּתַפְלָה — נִעְנָה. עַל חֲנָה נִגְזַר שֶׁתְּהֵא עַקְרָה. אָבֵל הִיא
 לֹא הִתְפַּעְלָה, אֶלָּא בָּאָה יוֹם אַחַר יוֹם אֵל הַמְּשַׁכֵּן,
 וְהִרְבַּתָּה לְהִתְפַּלֵּל, וּמִכָּאן: שְׁכָל הַמְרָבָה בְּתַפְלָה —
 נִעְנָה; כְּשֶׁאִשָּׁה מְרָבָה בְּתַחֲנוּת — לְבִסוּף פּוֹעֵלֶת.
 וְלָמָּה אֵינָה עוֹשֶׂה כֵן? כִּי נִדְמָה לָּהּ שְׁאֵין צְרִיכִים אוֹתָהּ,

שֶׁזוֹ קִלְפַת עֲמֶלֶק, שְׁנֹכְנָסִים בָּהּ סִפְקוֹת — "הִישׁ הוֹי"ה
 בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין", הָאֵם שׁוֹמְעִים אוֹתִי בְּכָלֵל? ! זֶה מָה
 שְׁאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה הִחְדִּירָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, בְּעֵת שֶׁהָיוּ
 בְּתַקְףָּהּ הַפַּחַד וְהַהֲסָתְרָה, וְלֹא יָדְעוּ מָה עוֹשִׂים, הֶמֶן־
 עֲמֶלֶק גָּזַר לְהִשְׁמִיד, לְהַרְגֵּם וּלְאַבֵּד מִנְעַר וְעַד זֶקֶן טַף
 וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, וְלֹא יָדְעוּ לְשִׁית עֲצָה לְנַפְשָׁם, הִיָּה
 הֶסְתֵּר פָּנִים גָּדוֹל, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (חֵלֶץ
 קל"ט): אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה, מִנֵּין? שְׁנֵאֲמַר: "וְאֲנֹכִי הֶסְתֵּר
 אֶסְתִּיר פָּנַי בְּיוֹם הַהוּא עַל כָּל הַרְעָה אֲשֶׁר עָשָׂה, כִּי פָּנָה
 אֶל אֱלֹהִים אַחֲרָיִם". בְּזִמְנָן אַחֲשׁוּרוּשׁ עִם יִשְׂרָאֵל לֹא
 נִזְהָרוּ לְאָכַל כָּשֶׁר, וְנִכְשְׁלוּ בְּסַעֲדַת אַחֲשׁוּרוּשׁ, אָכְלוּ
 טְרֵפוֹת וְנִבְלוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְזֶה נָתַן כַּח לְהֶמֶן
 לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם.

אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַּהֲסָתְרָה שְׁבִתוֹף הַהֲסָתְרָה, הִיא
 גְּלִתָּה שְׁגָם שָׁם יֵשׁ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כְּמוֹ שְׁאוּמֵר
 רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּוֹטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נו): אֲנֹכִי הֶסְתֵּר אֶסְתִּיר
 — שֵׁישׁ הֶסְתְּרָה שְׁבִתוֹף הַהֲסָתְרָה, גַּם שָׁם יִשְׁנוּ הַשָּׁם
 יִתְבָּרֵךְ; הֵינּוּ אִם אָדָם נוֹפֵל בְּמַצָּב כְּזֶה, שְׁחוֹשֵׁב
 שְׁבִמְקוֹמוֹ אֵין הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כִּי יִשְׁנֵם מַצָּבִים,
 שְׁכָל־כְּפוֹ מָר וּמְרוֹר לוֹ לְאָדָם, וְחוֹשֵׁב שְׁזֶה סוּף הָעוֹלָם,
 וּמִתְיָאֵשׁ מִחַיָּיו, וּבְכַרְט כְּשֶׁאֵינוֹ רוֹאֵה שׁוֹם אוֹר בְּקִצָּה
 הַמִּנְהַרָּה, הוּא מְאַבֵּד תְּקוּהָ וְתוֹחֶלֶת. אֲשֶׁר דָּבַר זֶה קוֹרָה

אסתר המלכה

רמז

אֶצְלָנוּ לְעֵתִים, כִּי אָנוּ סוּבְלִים סְבֹל גְּדוֹל מְאֹד, יֵשׁ
רְנָקִים וְרִנְקוֹת שְׂאִינָם מוֹצְאִים זֶה אֶת זֶה, וּמְרִים תִּיֵּיהֶם
כְּלַעֲנָה, יֵשׁ זוּגוֹת שֶׁהִתְחַתְּנוּ, אֲבָל אֵין בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם-
בֵּית, אֵינָם מְכַבְּדִים זֶה אֶת זֶה, אֵין אֶצְלָם הִבְנָה הַדְּדִית,
וּמְרִים תִּיֵּיהֶם מִמְּוֹת, וּמְסַלְקִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִתּוֹכָם,
וּכְמֵאֲמָרָם ו'ל (ירוּשְׁלָמִי בְּרֻכּוֹת ט'): אֵי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא
אִשָּׁה, וְאֵי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְשִׁנְיָהֶם
בְּלֹא שְׂכִינָה; וְכֵן אוֹמְרִים (סוֹטָה יז.): אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ —
שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם, לֹא זָכוּ — אִשׁ וְאִשׁ אוֹכְלֵתָן; לְאִישׁ יֵשׁ
י' וְלְאִשָּׁה ה' — וּבְיַחַד י"ה, אִם מוֹצִיאִים אֶת הַי"ה
מִהַבֵּית, אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִהַבֵּית, נוֹתֵר אִשׁ וְאִשׁ,
וְשׁוֹרְפִים זֶה אֶת זֶה, וּמְקַלְלִים אִישׁ אֶת זִוְלָתוֹ,
וּמְשַׁפִּילִים וְלוֹעֲגִים זֶה לְזֶה, וְהַבֵּית בּוֹעֵר בְּאִשׁ הָרִיב
וְהַמְדוּן. אוֹ יִשְׁנָם זוּגוֹת שֶׁהִתְחַתְּנוּ וְאֵין לָהֶם יְלָדִים,
אֲשֶׁר מְרִים לָהֶם מְאֹד הַחַיִּים, וּבָאִים כָּל יוֹם לְאַרְבָּעָה
קִירוֹת שׁוֹמְמִים וּבּוֹכִים וּמְבַכִּים אֶת מֵר גּוֹרְלָם, וְיִשְׁנָם
שְׁזָכוּ לִילָדִים, אֲבָל לֹא זָכוּ לְנַחַת מֵהֶם, הַיְלָדִים אֵינָם
מְצִיִּתִים לְהוֹרִיחֵם, עוֹשִׂים הַפֶּךָ רְצוֹנָם, אֵיזָה כָּאֵב הוּא
זֶה! אֵיזָה צַעַר וְיִסּוּרִים הֵם! אֵיזוֹ עֲגָמַת נֶפֶשׁ הִיא זֶה!
אוֹ יִשְׁנָם זוּגוֹת שֶׁהִפְרִנְסָה אֵינָה מְצוּיָה אֶצְלָם, אֵין כְּסָף
בַּבֵּית, יֵשׁ עֲנִיּוֹת גְּדוֹלָה, אֵיזָה צַעַר וּמְכָאוֹב הוּא זֶה!
וְעוֹד כְּהֵנָּה וְכְהֵנָּה מְשַׁבְּרִים וְגַלִּים שְׁחוּלְפִים עַל כָּל
אֶחָד, וְאֵין רוֹאִים אוֹר בְּקִצָּה הַמְּנַהֲרָה, שְׁזָה נִקְרָא

הַסֵּתֶרָה שֶׁבְּתוֹךְ הַסֵּתֶרָה, עִם כָּל זֹאת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 בָּאָה וְחִזְקָה וְעוֹדְדָה אֶת מְרַדְּכֵי שְׁלֹא יִתְיָאֵשׁ. הִרִי כָּל
 כַּח הַמֶּן-עֲמֶלֶק הָיָה פְּרוּדִים, שָׁזוּ דְרָכּוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, שֶׁהָיָה
 סָבוּ שֶׁל עֲמֶלֶק — לִיצֵר פְּרוּדִים וּפְלוּגִים, יִהְיֶה
 וּמִשְׁלֵי, לְהִסִּית וּלְהַדִּיחַ זֶה נֶגֶד זֶה, וְכֹךְ מִשְׁךְ כָּל
 הַדּוֹרוֹת, כָּל כַּח הַשְּׁטָן — לְגֵרֵם תְּכָכִים וּמְרִיבוֹת.
 הַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם הוּא הַגִּנְב, הוּא הַגִּזְזָן, הוּא הַפּוֹשֵׁעַ, וְכִדִּי
 שֶׁלֹא יֵרָאוּ גִזְלוֹתָיו וּפְשִׁיעוֹתָיו וְנִכְלִי עֲרֵמוּמִיוֹתוֹ —
 יוֹצֵר עֲרָפֶל לְטִשְׁטִשׁ הָרְאָיָה, עוֹשֶׂה עֶשֶׂן לְהַשְׁמִיד
 הוֹכָחוֹת וּרְאִיוֹת, וְכָל זֹאת בִּיצֵד? עַל-יְדֵי שְׁגוּרֵם פְּרוּדִים
 בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִבִּיא לְמַחְלָקַת בֵּינֵיהֶם, שֶׁלֹא יִבְיֵנוּ
 זֶה אֶת זֶה, וְיִסְתַּבְּכוּ בְּקִטְטוֹת וּבְשִׁנְאֵת חָנָם. וְכֵן אֲרַע
 אֲז, שֶׁבֵּא וְקִטְרֵג הַמֶּן-עֲמֶלֶק לְפָנָי אֶחְשׂוֹרוֹשׁ מְלֶךְ טַפֵּשׁ,
 כְּמֵאמָרָם ו'ל (סְנֵהֲדִרִין צד.): אֶחְשׂוֹרוֹשׁ מְלֶךְ טַפֵּשׁ הָיָה;
 וְאָמַר לוֹ: "יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים".
 כָּל הַכַּח שֶׁלוֹ לְשִׁבֹר אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה בֵּינֵיהֶם
 מְפֻלְגוֹת, מְרִיבוֹת, לְפִלֵּג אֶת הָעַם, לְעִשׂוֹת עִדוֹת עִדוֹת,
 לְעִשׂוֹת הַפְּרֵשׁ בֵּין אֲשֶׁכְּנֵזִים לְסִפְרֵדִים וּבֵין סִפְרֵדִים
 לְאֲשֶׁכְּנֵזִים, בֵּין חֲסִידִים לְלִיטָאִים וּבֵין לִיטָאִים
 לְחֲסִידִים, וְכֵן בֵּין עִדוֹת לְעִדוֹת יוֹצֵר חֲלוּקֵי דַעוֹת וְכוּ'.
 זֶה הַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם, שֶׁכָּל מְגִמְתּוֹ לְעִשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּין
 נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. לֹא-כֵן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה הִיא חִזְקָה
 וְעוֹדְדָה אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרָה לְמְרַדְּכֵי: לֶךְ כֹּנֵס

אסתר המלכה

רמט

את כלם, ותראה שתהיה הגאלה. כי כן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אנדה): אלו היתה אחדות בין נשמות ישראל, שום אמה ולשון לא היו שולטים בהם; ולכן כל הפרודים וחלוקי הדעות שיש בין עם ה', זה מחמת שנאת חנם. ולכן באה מחלת הסרטן, רחמנא לצלן, שאוכלת את בני האדם.

ועל-כן זה צריך להיות בראש כל מעיננו — לראות שתהיה בינינו אהבה ואחדות. וכתוב בזהר (זהר חדש, פרשת נח): על-ידי בי כנישתא חדא תבוא הגאלה. אם יהיה בית-הכנסת אחד, שיתאחדו בו יחדו, ויאהבו זה את זה, על-ידי-זה נגאל. ולכן העקר להרבות באהבת ישראל, שאחד יאהב את השני, ולעשות כל מיני פעולות בעולם לעזר זה לזה, להתמיד בצדקה וגמילות חסדים. ובפרט נשות ישראל, שתתקבצנה יחדו ותדברנה מאמונה ובטחון, תפלה, מדות וצניעות, ותחזקנה ותעודדנה זו את זה, אז תראינה אילו ישועות תבאנה על כלל ישראל.

אומרים חכמינו הקדושים (צינן ילקוט שמואל קו): אסתר היתה צנועה בביתו של מרדכי, שבעים וחמש שנים לא הסתכלה בפני גבר חוץ ממרדכי. אסתר היתה צנועה מאד, וראוי לכל בת ישראל ללמד הימנה. ולא

אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה

כְּפִי שְׁאָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, שֶׁהַעֲרֹב־רַב מְטַמְּאִים אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל בְּנֵאוֹף, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן. וְלָכֵן רְאִינָה לְמִסֵּר
 נַפְשָׁכֶן, שְׁתִּהְיֶה הַצְּנִיעוּת גַּר לְרַגְלָכֶן, לְאִשָּׁה אֲסוּר לְדַבֵּר
 עִם גָּבֵר זָר, וְזֶהוּ אֲסוּר דְּאוֹרִיתָא, לְאִשָּׁה אֲסוּר לְהִתְיַחַד
 לְבִדָּה בְּבֵית עִם גָּבֵר זָר, כִּי אִזּוּ מְבִיאָה עַל עֲצֻמָּה צָרוֹת
 וְיִסּוּרִים. וְמָה אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם? שֶׁהַעֲרֹב־רַב מְטַמְּאִים
 אֶת בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְנִעְשֶׂה הַכֹּל הַפְּקָר, אִשָּׁה יְכוּלָה לְעַבֵּד
 בְּתוֹר פְּקִידָה וְכִדּוּמָה, וְיִוָּשְׁבֶת בְּסִמּוּף לְגָבֵר זָר וְכוּ',
 וּמְדַבְּרַת עִמּוֹ וְכוּ', וְהִרְבֵּה פְעָמִים הִיא נִמְצְאָת עִמּוֹ
 לְבֵד, וְרְאִינָה שְׂמָה עַל לֵב, שֶׁעוֹבְרַת בְּזָה עַל אֲסוּר יַחּוּד
 הַחֲמוּר. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קִהְלַת רַבָּה, פְּרָשָׁה ח',
 סִימָן ט') עַל הַפְּסוּק (קִהְלַת ח, ה): "שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יִדַע
 דְּבַר רַע" — זֶה אֶסְתֵּר, שֶׁהִיָּתְהָ עֲסוּקָה בְּמִצְוֹת בְּעוֹר
 חֲמִץ, וְלֹא הִיָּתְהָ יוֹדַעַת מַה בְּדַעְתּוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהִלָּךְ
 בְּמַחְשָׁבוֹת — אֵיךְ לְטַמֵּא אוֹתָהּ. אָבֵל אֶסְתֵּר עָסְקָה אִזּוֹ
 בְּבְעוֹר חֲמִץ, וּמָהוּ? לְבַעַר אֶת הָרַע שֶׁבִּלְב, לְבִטֵּל אֶת
 כָּלֵל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת שֶׁעוֹלוֹת עַל הַלֵּב, וּבְזָה נִצְלָה
 מִרַעַת הַמֶּן. לְאִשָּׁה יֵשׁ, לְעֵתִים, טְעֵנוֹת עַל בְּעָלָהּ,
 וּמִמֵּילָא יֵשׁ לָהּ קְשִׁיּוֹת עָלֶיּוּ יִתְבָּרֵךְ, אָבֵל אִם הִיא
 בּוֹרַחַת אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ וּבוֹטַחַת בּוֹ, בְּזָה מְבַעֶרֶת אֶת
 הַחֲמִץ. בְּרַגַע שֶׁאִשָּׁה חֲזָקָה בְּאֶמּוּנָה בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, אִישׁ אֵינּוּ יְכוּל לְהַצִּיק לָהּ, וְכֵן הִיא חֲסוּנָה נַפְשִׁית
 כָּלִפִּי הַשְּׁפָלוֹת בְּעָלָהּ.

אַסְתֵּר הַמַּלְכָּה

רנא

כִּי בַּאֲמַת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תָּנָא דְּבֵי אֱלֵהוּ רַבָּה ט'): אִיזוּהִי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה; עַל הָאִשָּׁה לְחַזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח אֶת בְּעֵלָה, לְעוֹרְרוּ לִילָךְ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהַתְפַּלֵּל, וַיּוֹם אַחַר יוֹם תְּטַפְּטֵף וְתֹאמַר לוֹ: "בְּעַלִּי הִיָּקֵר! תַּעֲשֶׂה לִּי טוֹבָה וְלָךְ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהַתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן" וְכוּ', כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרִכּוֹת ח.): אֵימְתִי עֵת רְצוֹן? בְּשַׁעֲה שֶׁהַצְּבוּר מִתְפַּלְלִים; וְאֵל לְבַעַל לְהַתְחַמֵּק מִתְפַּלָּה בְּמִנְיָן, וְכָל הַבְּלָבוּלִים שֶׁמְסַבְּבִים אוֹתוֹ, זֶהוּ רַק דְּמִיּוֹן, שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁפְּלוּגֵי מִסְתַּכֵּל עָלָיו, אוּ מְדַבֵּר אַחֲרָי גְבוּ וְכוּ', וְעַל-כֵּן נִמְנָע מִלְּבוֹא לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, כִּי בַּאֲמַת אִישׁ אֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עָלָיו, וְשׁוֹם בְּרִיָּה אֵינָה מְדַבֶּרֶת מִמֶּנּוּ, וְרֹאוּי לוֹ לְבוֹא לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, שָׂזָה בֵּית-מִקְדָּשׁ מְעַט, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשַׁכֵּת בְּרָכָה בְּבֵית. כְּמוֹ-כֵן עַל הָאִשָּׁה לְחַזֵּק אֶת בְּעֵלָה שִׁילְמַד בְּכָל יוֹם קִצַּת חֲמָשׁ, קִצַּת מְשָׁנִיּוֹת, קִצַּת גְּמָרָא, וְקִצַּת הַלְכָּה, וְעַלֶּיהָ לְדַבֵּר עִמּוֹ דְּבוּרֵי אֱמוּנָה, לְחַזְקוֹ וּלְעוֹדְדוֹ, אֲךָ לֹא לְפַגַּע בּוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְכָךְ תֹּאמַר לוֹ: "בְּעַלִּי הִיָּקֵר, אֵל תִּתְיָאֵשׁ, הֲבָה נִתְפַּלֵּל שְׁנֵינוּ עַל חֶסְרוֹנֵינוּ בְּפִרְנָסָה, עַל יְלָדֵינוּ, עַל שְׁלוֹם-בֵּית, עַל נַחַת מִלְּדִים, וְנִזְכָּה לְזֶה", כִּי כָךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (רוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה ז', סִימָן טו'): הִיא יִצְחָק עוֹמֵד בְּפִנֵּה זוֹ, וְרַבָּה בְּקֶרֶן זְוִית זוֹ, וְהַתְפַּלְלוּ שְׁנֵיהֶם לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי אֲצִלוּ יַתְבָּרַךְ מְאֹד חָשׁוּב כְּשֶׁבִנִּי הַזּוֹג מִתְפַּלְלִים לְפָנָיו. אֲבָל

כְּדִי שֶׁהַבַּעַל יִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה, בְּתוֹרָה וּבְקִיּוּם הַמִּצְוֹת, תִּפְקִיד הָאִשָּׁה לְעוֹדְדוֹ וּלְשַׁמְחוֹ, כִּי הִיא עֶקֶר הַבַּיִת, וְעֲלֶיהָ לְהִיּוֹת חֲזָקָה מְאֹד, לְדַבֵּר עִם בַּעֲלָהּ דְבוּרֵי אֱמוּנָה וּבִטְחוֹן, וְהַכֵּל בְּכַבוֹד וּבְאַהֲבָה, בְּנֵעָם וּבִנְחָת, וְכִף תַּגְבִּיָּה אֶת מִחוֹ, כִּי לְאִשָּׁה יֵשׁ כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּלִתֵּי מַגְבָּלִים.

וְלִכֵּן אֵל תְּהִינָה בְּטֻלָּנוּת, וְתִשְׁתַּדְּלָנָה בְּכָל מִינֵי אַפְּנִים שֶׁבְּעוֹלָם לְחַזֵּק אֶת בַּעֲלֵיכֶן, שְׂיִלְכוּ לְבֵית-הַכְּנָסֶת וְיִתְפַּלְלוּ בְּמִנְיָן, שְׂיִלְכוּ לְכוּלֵּל לְלַמַּד תּוֹרָה, שְׂיִקְיִמוּ אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה פְּדַת וְכַדִּין, שְׂיִגְדְּלוּ זֶקֶן וּפְאוֹת, וְתִהְיֶה חֲזוֹתָם וְצוּרָתָם כִּיהוּדֵי יִרָא שָׁמַיִם. וְאַתָּן תִּלְכְּנָה בְּצַנִּיעוֹת רַבָּה מְאֹד, וְלֹא תִתְגַּלִּינָה שְׁעָרוֹת רֹאשְׁכֶם, אֲשֶׁר אֵין חֲטָא גְדוֹל מִזֶּה, שֶׁהַשַּׁעַר נִתְגַּלָּה בַּחוּץ. כִּי כָף כְּתוּב בַּזֶּהָר (נִשְׂא קְכוּ): קָלְלָה תָּבוֹא עַל בַּעַל, שְׁנוֹתָן לְאִשְׁתּוֹ לִילֵךְ בְּגִלּוּי שַׁעַר, וּבְזָהָה הִיא מְבִיאָה צָרוֹת הַרְבֵּה בְּבֵית, וְגוֹרֶמֶת לְבִנְיָהּ שְׁלֵא יְהִיוּ מְצַלְחִים וְלֹא חֲשׁוּבִים בְּדוֹר, וְגוֹרֶמֶת עֲנִיּוֹת בְּבֵית, וְכָל מִינֵי מַחֲלוֹת וְחֻלָּאִים רְעִים, וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא שׁוֹרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת; וְלִכֵּן נוֹהֲגוֹת הַנְּשִׁים הַצְּדִיקָנוּת לְגִלְחַת לְגַמְרֵי שְׁעָרוֹת רֹאשָׁן. כִּיּוֹם יֵשׁ אַפְּנַת הַגּוֹיִים, שֶׁהוֹלְכוֹת הַנְּשִׁים בְּתַגְלַחַת בְּרִישׁ-גְּלִי בְּלֹא כְּסוּי, וְלָמָּה תִתְבַּיֶּשֶׁנָּה אַתָּן בְּזָהָה, בְּשַׁעָה שְׂאִתָּן הוֹלְכוֹת בְּכְסוּי רֹאשׁ — אוּ פְּאָה, אוּ מְטַפַּחַת, הָעֶקֶר

שלא תהיינה שערות, ולא תתגלינה בחוץ. צניעות האשה מפלת את הסמ"ך-מ"ם. אומרים חכמינו הקדושים (שבת קיג:): מה ראה בעז ברות? דבר צניעות ראה בה, עומדת מעמד, נופלת מישב, היא התכופפה בצניעות, ולכן זכתה שיצא ממנה דוד המלך, וממנו יצא מלך המשיח.

ולכן ראינה לילך בצניעות, אשר זו הגאונה של בת ישראל, זה הגאון שלה, שלוועגת לכל אלו המלעיגים עליה ובזים לה על תלבשתה הצנועה. עליה ללעג לכל הערב-רב הרוצים להחדיר את אפנת הגויים. חכמינו הקדושים אומרים (אסתר רבה, פרשה ה'): אסתר מתוקה למרדכי ומרה להמן; מרדכי ראה את חנה של אסתר, היות שהלכה בצניעות, אבל להמן נראתה מרה עקב צניעותה. ועליכן ללמד מדרך של אסתר, ואת הליכותיה לישם. ואומרים חכמינו הקדושים (ילקוט אסתר תתרג): "את מאמר מרדכי אסתר עושה" (אסתר ב, כ), מה היתה עושה? היתה מראה דם נדה לחכמים; אשה צריכה להשמר מאד מאסור נדה, ותזהר לא להכשיל את בעלה, אשר מזה יוצאים ילדים בעלי מומין. על האשה ללמד הלכות אלו בדקדוק רב, ואם יש לה איזו שאלה, צריכה לשאל שאלת רב. אסתר המלכה מסרה נפשה על כל מצוה ומצוה. ובשעה שנלקחה לבית

אַחַשְׁוֵרוֹשׁ, הַחֵלָה לְצַעֵק (מגלה טו: כט:): "אֵלֵי, אֵלֵי, לָמָּה
 עֲזַבְתָּנִי", וְאָמְרָה: "לָמָּה לֹא נִשְׁתַּנָּה עָלַי סְדְרֵי עוֹלָם,
 לָמָּה שָׂרָה כְּשִׁנְשִׁבְתָּה אֶצֶל פְּרַעֲה לִילָה אֶחָד, לָקָה הוּא
 וּבֵיתוֹ, וְאֲנִי נִמְצָאת בְּחִיקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשַׁע כָּל הַשָּׁנִים,
 וְאִין אַתָּה עוֹשֶׂה לִי נִסִּים, שֶׁשָּׁלַשׁ מִצְוֹת נִתְּתָ לִי: נְדָה,
 חֵלָה, הַדְּלָקַת הַנֵּר, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֲנִי בְּבֵית רָשַׁע זֶה,
 כְּלוּם עֲבַרְתִּי עַל אַחַת מֵהֵן?! " אֶסְתֵּר הַמֶּלֶכָה בְּכַתָּה
 לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁהִנֵּה לָקַח פְּרַעֲה אֶת שָׂרָה לְבֵיתוֹ, וּכְבָר
 הָעֲנִישׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת פְּרַעֲה, וְהִנֵּה הִיא נִמְצָאת אֶצֶל
 אַחַשְׁוֵרוֹשׁ יָמִים רַבִּים, וְאִין נִשְׁתַּנָּים סְדְרֵי בְּרֵאשִׁית וְכוּ',
 אֶף שְׁשׁוּמְרַת וּמְקַפְּדַת עַל שְׁלֹשׁ הַמִּצְוֹת כְּהַלְכָתָן.
 אֶסְתֵּר — לְשׁוֹן סֵתֵר, הַשְּׂכִינָה הַסְּתִירָה אוֹתָהּ מִפְּנֵי
 אַחַשְׁוֵרוֹשׁ, וְנִכְנָסָה בְּמִקְוָמָה אֶצֶל אַחַשְׁוֵרוֹשׁ, וְשָׁבָה הִיא
 לְבֵית מְרַדְכִי, שְׁבֻזְכוֹת שִׁנְזִהְרָה בְּנְדָה, חֵלָה וְהַדְּלָקַת
 הַנֵּר, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַצִּילָהּ. וּבִיעַת צָרְתָהּ בְּכַתָּה
 לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ: "אֵלֵי, אֵלֵי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי, רְחוּק
 מִישׁוּעָתִי", עֲדִין אֵינְנִי רוֹאָה יְשׁוּעָה. כֶּף צְרִיכָה כָּל
 אִשָּׁה לְבָכוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ כָּל יוֹם וְיוֹם וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל
 חֲסֻרוֹנָה וְצָרְכֶיהָ, וְכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁאִשָּׁה מְדַבֶּרֶת לְפָנָיו
 יִתְבָּרַךְ — עוֹשֶׂה רָשָׁם גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם, כָּל בְּכִי שֶׁל אִשָּׁה
 עוֹשֶׂה רַעַשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְלָכֵן אֲשָׁרֵי הָאִשָּׁה שֶׁהִיא
 חֲזָקָה בְּתַפְלָה, וּבוֹכָה לְפָנֵי קוֹנָהּ, וְשׁוֹפְכַת לְבָהּ וְצָקוֹן
 לְחֻשָּׁה לְפָנָיו, אֲשֶׁר אִין דְּבַר חָשׁוּב בְּשָׁמַיִם יוֹתֵר מִזֶּה.

כִּי הָעֵקֶר לְהִתְחַזֵּק, וְלָבוֹא בְּכָל יוֹם אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְלִהְתַּפְּלִל לְפָנָיו, וְלוֹמַר תְּהִלִּים, וְלִשְׁפֹּךְ דְּמָעוֹת כַּמִּים, וְאִזּוֹ זוֹכִים לְרֵאוֹת יְשׁוּעָה גְדוֹלָה מְאֹד. אִם הִיְתָה אִשָּׁה יוֹדַעַת מַעֲלַת יִקְרַת הַתְּפִלָּה, וַיִּמָּה פּוֹעֵלֶת בְּשָׂמִים, הִיְתָה עוֹסֶקֶת בָּזֶה בְּכָל שָׁעָה וְשָׁעָה, וּמִבְקֻשָּׁת מִהֲרַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם — הֵן עַל עֲצָמָה, הֵן עַל בְּעָלָה, הֵן עַל יְלָדֶיהָ, וְאֲסוּר לֹאמַר: "שָׁפַכְתִּי כֶּבֶד דְּמָעוֹת וְהִתְפַּלֵּלְתִּי כְּבָר", לֹא וְלֹא! גַּם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה לֹא חִדְּלָה מְלִיחָתָהּ לְבַעַת שְׁעֵבֶר עָלֶיהָ מֵה שְׁעֵבֶר. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֶסְתֵּר רַבָּה, פְּרָשָׁה ח', סִימָן ג') עַל הַפְּסוּק (אֶסְתֵּר ד):

"וַתִּתְחַלְחַל הַמַּלְכָּה מְאֹד", כִּיּוֹן שֶׁרָאָתָה שֶׁהָמֶן הָרָשָׁע רוֹצֵה לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, הִפְיִלָּה עֲבָרָה מְרַב צַעַר, וְלֹא הִתִּיאֲשָׁה מִתְּפִלָּה, אֶלָּא בָּאָה לְבַקֵּשׁ וְלִהְתַּחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שׁוֹב וְשׁוֹב, וְלִבְסוּף זְכָתָהּ, שְׁעַל יְדָה נִגְאָלוֹ עַם יִשְׂרָאֵל, וְתָלוּ אֶת הָמֶן-עַמְּלֵק.

וְלָכֵן רֵאִינָה לְהִתְחַזֵּק בְּיִתְר שְׂאֵת לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה בְּיַחַד, וְשִׂיחָיָה קָשֶׁר וְאַחֲדוּת בֵּין אִשָּׁה לְרַעוּתָהּ וְלִהְתַּעֲנֵן בְּשָׁלוֹם כָּלֵן, וְלַעֲזוֹר לְנִזְקָקוֹת, וְלַעֲזוֹד לְבוֹת נְדָכָאִים וְכוּ', אֲשֶׁר זֶה הַמְּצוּהָ הַכִּי גְדוֹלָה, כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קו): אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, אֲשֶׁרִי הַמְּכָנִים שְׁכָל בְּדָל, הֵינּוּ כְּשֵׁרוּאִים נָשִׁים שְׁבוּרוֹת וְרַצּוּצוֹת, הַחֶסֶד הַגְּדוֹל בְּיִתְר — לְחִזְקוֹן

וְלְעוֹדֵדָן. וְזוֹ הִיְתָה עֲבוֹדַת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, בְּהַלְקָחָהּ לְבֵית אַחַשְׁוֵרוּשׁ, נְהַגָה כְּבוֹד בְּמִשְׁרָתוֹתֶיהָ. וְהָיִיתָ שְׂלֵא הָיָה לָהּ לִוְיָהּ, וְלֹא יָדְעָה אֵימְתֵי שַׁבָּת, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְגִלָּה יג.): וְאֵת שִׁבְעַת הַנְּעֻרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לָהּ, הִיְתָה מוֹנֶה בָּהֶן יְמֵי שַׁבָּת, וְקִרְאָה לָהֶן בְּשֵׁמוֹת יְמֵי הַשְּׁבוּעָה: רֵאשׁוֹן, שְׁנִי, שְׁלִישִׁי, רְבִיעִי, חֲמִישִׁי, שֵׁשִׁי, שַׁבָּת, וּבְכָל יוֹם רֵאשׁוֹן הָרֵאשׁוֹנָה בָּאָה וְעִזְרָה לָהּ וְכוּ', וְכִי יָדְעָה מְתֵי שַׁבָּת. לְמִדִּים מִכָּאן מֵהִי מְסִירוֹת נַפְשׁוֹ שֶׁל אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, וּבִזְכוּתָהּ זָכוּ עִם יִשְׂרָאֵל לְגֵאֲלָהּ. וְלִכֵּן גַּם עָתָה אֲנִי נִצְרָכִים לְגֵאֲלָהּ הָאֲמֵתִית וְהַשְּׁלֵמָה, שֶׁנִּגְאָל מִכָּל צָרוֹתֵינוּ וְסִבְלָנוּ, לְזֹאת אֲבִקְשֶׁכֶּן מְאֹד, הַתְּחִיָּלָה יַחַד, וְעִזְרָנָה זֹו לְזֹו, רְאִינָה לְדוֹן לְכַף זְכוּת אֶת כָּל אַחַת, וְלִהְיוֹשִׁיט עִזְרָה וְסִיּוּעַ לְנִדְכָּאִים וְשְׁבוּרֵי לֵב. לְעֵתִים אֵין יוֹדְעִים אֶת צֶעַר הַזּוּלַת וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן דְּנִים אוֹתוֹ לְכַף חוֹב, אֲסוּר לְדַבֵּר לְשׁוֹן-הַרְעָה כָּלֵל וּכְלָל, אֲשֶׁר זֶהוּ עוֹן חָמוּר מְאֹד, מִי יוֹדֵעַ מָה עוֹבֵר עַל הַשְּׁנִי, אֵל לְהִסְתַּכֵּל עַל הַזּוּלַת בְּזַעַף וּבְרִיב, אֲדַרְבָּה, צְרִיכָה אֲשֶׁה לְרַחֵם עַל רַעוּתָהּ. יִשְׁנֶן נָשִׁים הַסּוֹבְלוֹת מְאֹד בְּבֵית, וְאִישׁ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מָזָה וְכוּ', צְרִיךְ לְהִזָּהֵר מְאֹד לֹא לְבִישׁ שׁוֹם בֵּת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר גְּדוֹל עוֹוֹנוֹ מִנְּשֵׂא. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (חֲלִיז קל"ט): אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנֵּין? "וְאֵנְכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנָי", שֶׁאֶפְלוּ בְּהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַהִסְתָּרָה אֶסְתֵּר גִּלְתָּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעוֹדְדָהּ

אסתר המלכה

רנז

וְחִזְקָה אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִשְׁבְּרוּ, אֲלֵא יַחֲזִיקוּ מֵעַמֵּד.
וְדִיקָא עַל יָדָהּ נִגְאָלוּ. וְכֵן בְּמִשְׁנֵי כָּל הַדּוֹרוֹת וּלְעֵתִיד
לָבוֹא נִגְאָל רַק בְּזִכּוֹת נָשִׁים צְדֻקְנִיּוֹת שְׂחֻזְקוֹ וְעוֹדְדוֹ אֶת
כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְכֵן כְּשֶׁאֲשֶׁה נְזוּהָרַת בְּכַבּוּד בְּעֲלֵהּ,
וּמְחֻזְקַת אוֹתוֹ, אֲזִי כַּמִּים פָּנִים לְפָנִים — הַבַּעַל מְחֻזְקָה
וּמְעוֹדְדָה.

וְכֵן רְאִינָה לְהַקְפִּיד יוֹתֵר מֵעֲתָה עַל כְּשֵׁרוֹת
הַמְּאֻכָּלִים, אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה הִיְתָה בְּבֵית אַחְשֵׁרוּשׁ, וְאַף
פַּעַם לֹא אָכְלָה מִשְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ, אֲלֵא הָיָה לָהּ אֲכָל כָּשֵׁר,
שְׂאֻכָּה אוֹתוֹ בְּפִנְתָּהּ, וְאִם אֶסְתֵּר בְּהִיּוֹתָה בְּבֵית
אַחְשֵׁרוּשׁ, שְׁהִיְתָה הַמְּלָכָה, נְזוּהָרָה לְאָכֵל רַק כָּשֵׁר, עַל
אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁעָלֵינוּ לְהַזְהֵר לְהַקְפִּיד בְּכָל מִינֵי
חֻמְרוֹת לֹא לְאָכֵל שׁוֹם מְאֻכָּל, שְׂאִין עָלָיו הַכָּשֵׁר
מִבֵּית־דִּין צְדָק מְפָרֶסֶם לִירֵא הַשָּׁם, הַכָּשֵׁר מֵרַב אֲמַתֵּי
יִרֵא שָׁמַיִם, אֲסוּר לְפָטֵם אֶת הַבַּעַל וְהַיְלָדִים בְּמֻאֲכָלוֹת
מְפָקְפָקִים, אֲסוּר לְקַנּוֹת אֶף פַּעַם אֲכָל בַּחוּץ, שְׂאִין
יִוֹדְעִים מִי בְּשָׁלוֹ וּמִי הַכָּשִׁירוֹ, וּבַפֶּרֶט הַיּוֹם, שֵׁישׁ
שְׁקָרְנִים, ר'מָאִים, צ'בוּעִים, שְׁזָה שְׂרִיץ' הַשׁוֹרֵץ עַל
הָאָרֶץ, הַמְתַּחֲזִים לְרַע־בָּנִים, וְהֵם טְמֵאִים וּמְטֻמָּאִים,
וְנוֹתְנִים הַכָּשֵׁרִים מְפָקְפָקִים, וּמְכַשִּׁילִים אֶת הַרְבִּים
בְּאֲכִילַת טְרָפוֹת וְנִבְלוֹת, שְׁקֻצִים וּרְמָשִׁים, אֲלֵא צְרִיף
לְהַשְׁמֵר מְאֹד בְּכְשֵׁרוֹת הַמְּזוּן, שְׁיִהְיֶה כָּשֵׁר לְמַהְדָּרִין מִן

הַמְהַדְרִין, עַל-יְדֵי בֵּית-דִין צָדֵק שֶׁל יְרָאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ. אָסוּר לְקַנּוֹת בְּשׂוֹר אִם אֵין יוֹדְעִים מִיְהוּ הַשׁוֹחֵט וּמִיְהוּ הָרַב הַמְכַשִּׁיר, הַיּוֹם הָעַרְב־רַב מִפְּטָמִים אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּבֶשֶׁר הַחַמּוּרִים, הַגְּמָלִים, הַשְּׁפָנִים וְהַסּוּסִים. וְלָכֵן רְאִינָה לְשֹׁמֵר מְאֹד מָה אֶתֶּן מְבִיאֹת לְתוֹךְ בֵּיתְכֶן, שְׁיִהְיֶה הַכֹּל עַל טְהָרַת הַפְּשָׁרוֹת, וּבְפָרֵט בְּשׂוֹר, יֵשׁ לְהַזְהִיר לְקַנּוֹת רַק מִשׁוֹחֵט יְרָא שָׁמַיִם, וְכֵן שְׂאֵר הַדְּבָרִים, שְׁיִהְיוּ כְּשָׂרִים בְּתַכְלִית הַפְּשָׁרוֹת וּבְשִׂיא הַהַדּוּר, וּבְזָכוֹת שְׁתַּקְפְּדֵנָה עַל פְּשָׁרוֹת הַמְּאֻכָּלִים, עַל הַצְּנִיעוּת, עַל אַחֲדוּת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, בְּזָכוֹת שְׁתִּדְאָגְנָה שְׁבַעֲלִיכֵן יִלְכוּ לְתַפְלָה בְּמַנְיָן, וְיִלְמְדוּ תוֹרָה, בְּזָכוֹת הַשְּׁלוֹם שְׁיִהְיֶה בְּבֵית, גְּזֻפָּה לְגֻאֲלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!